

Hipokratova zakletva

Hipokratovu zakletvu tradicionalno polažu lekari obavezujući se na ustrajavanje u etičkom vršenju dužnosti svoje profesije. Iako ne postoje nepobitni dokazi pretpostavlja se da je zakletva delo Hipokrata, oca medicine, ili nekog od njegovih učenika. Nastala je oko 4. veka pre nove ere. Originalna zakletva napisana je na grčkom jeziku, a najraniji poznati prevod je na latinskom. Iako je sadržina originalne zakletve relativno van vremenskog konteksta, smatra se tradicionalnim činom uvođenja lekara u praksu. Značaj Hipokratove zakletve je u njenoj istorijskoj i tradicionalnoj vrednosti. U današnjim okolnostima većina lekarskih udruženja u svetu prešla je na modernizovane verzije zakletve, koje imaju veći stepen relevantnosti sa aktuelnim moralnim dilemama sa kojima se lekari mogu suočiti. Međutim, originalna zakletva postavila je temelje modernim shvatanjima etičkog ponašanja lekara u praksi. Najbolji primer za to je poverljivost na koju je lekar obavezan u odnosu sa pacijentom. Ipak, na pitanja pobačaja i eutanazije danas se posmatra drugačije u odnosu na vreme kada je napisan originalan tekst zakletve. Nakon II svetskog rata, uočivši propuste lekara koji su u praksi prilično odstupili od načela svoje profesije, Ženevskom deklaracijom od 1946. godine, tekst zakletve je modifikovan do današnje moderne verzije koju je prihvatila većina lekara. Polaganje ove zakletve je na mnogim fakultetima deo diplomske ceremonije na studijama medicine.

Originalna verzija zakletve

Kunem se Apolonom lekarom, Asklepijem, Higejom, i Panakejom, i za svedoke uzimam sve bogove, i sve boginje, da ću se u skladu sa svojim sposobnostima i svojim rasuđivanjem držati ove Zakletve.

Da ću smatrati dragim kao roditelja onog koji me je naučio ovoj umetnosti; da ću živeti u slozi sa njim i, ukoliko je to potrebno, deliti svoja dobra sa njim; da ću njegovu decu gledati kao svoju braću, da ću ih, ukoliko to zažele, podučiti ovoj umetnosti bez naplate ili pisane obaveze, da ću podeliti sa svojim sinovima, sinovima učitelja i učenicima koji su se upisali i prihvatili pravila profesije, ali samo sa njima, pravila i instrukcije.

Prepisivaću lečenje na dobrobit svojih pacijenata u skladu sa mojim sposobnostima i mojim rasuđivanjem i nikada nikome neću naneti zlo.

Nikome neću, čak i ako me zamoli, prepisati smrtonosan otrov niti ću mu dati savet koji može prouzrokovati njegovu smrt.

Niti ću dati ženi sredstvo za pobačaj.

Održaću čistotu mog života i mog umeća.

Neću operisati kod kamena, čak i ako je bolest očigledna kod pacijenta; ostaviću ovu operaciju specijalistima tog umeća.

U koju god kuću da uđem, ući ću samo za dobrobit mojih pacijenata, držeći se podalje od bilo kakvog namernog nedela i od zavodjenja žena i muškaraca zarad ljubavnih zadovoljstava, bilo da su slobodni ili robovi.

Sve što saznam prilikom vršenja moje profesije ili svakodnevnog poslovanja sa ljudima, a što ne treba širiti dalje, čuvaću kao tajnu i nikada neću otkriti.

Ukoliko se verno držim ove zakletve, neka uživam u mom životu i praksi moje umetnosti, poštovan od strane svih ljudi za sva vremena; ali ukoliko zastranim sa nje ili je prekršim, neka me sve suprotno zadesi.

Moderna verzija zakletve

U času kada stupam među članove lekarske profesije svečano obećavam da ću svoj život staviti u službu humanosti.

Prema svojim učiteljima sačuvaću dužnu zahvalnost i poštovanje.

Svoj poziv ću obavljati savesno i dostojanstveno.

Najveća briga će mi biti zdravlje mog bolesnika.

Poštovaću tajne onoga ko mi se poveri.

Održavaću svim svojim silama čast i plemenite tradicije lekarskog zvanja.

Moje kolege će biti braća.

U vršenju dužnosti prema bolesniku neće na mene uticati nikakvi obziri, vera, nacionalnost, rasa, politička ili klasna pripadnost.

Apsolutno ću poštovati ljudski život od samog početka.

I pod pretnjom neću popustiti da se iskoriste moja medicinska znanja, suprotna zakonima humanosti.

Ovo obećavam svečano, slobodno pozivajući se na svoju čast.